

WOLK
88 80 808-9

EEN WOLK VAN EEN BABY

Niets zo ontroerend als zo'n prachtig, puntgaaf baby'tje dat tevreden ligt te slapen. Iedere baby is een wondertje op zich, maar sommige verhalen over baby's zijn wel heel bijzonder.

“Als ik nu naar *Lotte* kijk, kan ik me niet voorstellen dat ze zo klein en zwak is geweest”

Na een zwangerschap van 26 weken en 2 dagen werden Lotte en haar tweelingbroertje Finn geboren. Finn overleed aan de gevolgen van een hersenbeschadiging. Met de zeven maanden oude Lotte gaat het inmiddels heel goed. “Het is een wonder dat ze er nog is.”

Malou Nota (29): “Een half jaar geleden kon ik me bijna niet indenken dat Lotte een sterke, gezonde baby zou worden. Maar als ik nu naar haar kijk, kan ik me bijna niet meer voorstellen dat ze zo klein, zwak en hulpeloos is geweest. Toen ik krampen voelde in mijn rug ging ik er niet vanuit dat de weeën waren begonnen, maar dat was wel het geval. Ik was net 26 weken zwanger en er bleek geen houden meer aan.

Jeetje wat zijn ze klein, was het eerste wat ik dacht toen ik Finn en Lotte zag. Finn woog 1020 gram, Lotte 765 gram. Al die tijd heb je maar één gedachte: als ze het maar overleven. Hoe, dat maakt niet uit.

Het was een schok toen de kinderarts ons vroeg of we er over nagedacht hadden om de behandeling van Finn te stoppen. Op 29 januari is hij overleden. We hadden ons zó met Finn beziggehouden, terwijl ook Lotte er in de couveuse bij lag als een zelig vogeltje. Ook om háár maakte de arts zich ernstig zorgen, want ze had een infectie opgelopen. Alle mogelijke antibiotica werd ingezet. Ondanks dat bleven de waarschuwingsalarmen afgaan. “Ze redt het wel”, zei mijn vriend. Stapje voor stapje werd Lotte inderdaad beter. Het enige wat ze aan haar vroeggeboorte heeft overgehouden is een afwijking aan haar netvlies waardoor ze aan één oog blind is en ze met haar andere oog slecht ziet. Pure pech, want Lotte is met goede ogen geboren. Na vijftien weken mocht ze mee naar huis. Lotte is gek op aandacht, kan hard lachen en is erg ondernemend. Ze groeit als kool en is nooit ziek. Ik realiseer me dat het een wonder is dat ze er nog is, dat maakt haar voor mij extra speciaal.”

"Ik beschouw
Silver echt
als een onverwacht
cadeautje"

Wat vruchtbaarheidsbehandelingen niet voor elkaar kregen en wat door een vervroegde overgang voor onmogelijk werd gehouden, gebeurde toch: Sabrina werd op een natuurlijke manier zwanger en beviel twee maanden geleden van haar dochter Silver.

Sabrina (33): "Zo is het goed, dacht ik toen mijn zoon Levi na tien iui- en drie ivf-pogingen werd geboren. Maar twee jaar geleden begon het toch weer te kriebelen. Dit keer kreeg ik het zwaarste hormoonschema opgelegd, want mijn voorraad rijpe eicellen was behoorlijk klein. Ik bleek vervroegd in de overgang te zijn. Na drie pogingen ben

ik gestopt. De kans om ooit nog zwanger te worden, was minimaal. In het begin bleef ik toch hoop houden als mijn menstruatie uitbleef. Het duidde alleen nooit op een zwangerschap, wel op een zeer onregelmatige cyclus.

Het heeft een jaar geduurd voordat ik over het verdriet heen was en de babyspullen de deur uitdeed. Een maand later voelde ik me ziek, al kon ik er niet de vinger op leggen wat het was. Mijn man vond me anders dan anders en kocht een zwangerschapstest voor me. 'Dat is wel het laatste wat er aan de hand kan zijn', was mijn reactie. Maar toen er twee dikke strepen

op de test verschenen, barstte ik in huilen uit. Ik bleek nog maar vijf weken zwanger te zijn en de cruciale weken waren eng. In week tien kreeg ik 's nachts zulke erge buikkrampen dat ik ervan overtuigd was dat ik een miskraam zou krijgen. Toen dat niet gebeurde, kon ik meer genieten van mijn zwangerschap. Toch bleef het tot het laatste moment spannend. De bevalling is kantje boord geweest. Mijn dochter bleef met haar schouder achter mijn bekken klem zitten. De verloskundige heeft haar letterlijk uit me moeten trekken, anders zou ze gestikt zijn. Ik beschouw Silver als een cadeautje. De zwangerschap was echt een *lucky shot*."

Drie artsen keken mee toen Adam werd geboren. Ze wilden allemaal weten of hij goed kon ademen. Doordat hij een dubbele schisis heeft, onderging hij in korte tijd twee zware operaties. "Het was alsof ik daarna een ander kind terugkreeg."

Magdalena (32): "Mijn vier jaar oude neefje durfde niet naar Adam te kijken. 'Zijn lip is kapot', was zijn constatering. Toen ik bij de twintig weken echo te horen kreeg dat Adam met een schisis geboren zou worden, schrok ik behoorlijk. Nog voor de zwangerschap slikte ik foliumzuur. Later hoorde ik dat deze aangeboren afwijking in de familie van mijn man voorkomt. Vier generaties geleden werd een oudtante ook met schisis geboren. Op de echo konden we pas een paar weken later zien dat de kaak van onze baby open lag. Toen Adam na de bevalling in mijn armen werd gelegd, vond ik het niet moeilijk om naar hem te kijken. Het was mijn kindje en intuïtief voelde ik meteen een band. Mijn omgeving had het er moeilijker mee. Op straat bleven mensen naar hem kijken. Sommigen deinsden zelfs terug als ze in de kinderwagen keken. Dat heb ik nooit begrepen. Ook niet dat mijn moeder vond dat ik geen babyfoto's van Adam moest maken zoals hij eruitzag. Ze dacht dat hij het niet leuk zou vinden om zichzelf later zo terug te zien. Natuurlijk heb ik wel foto's van hem gemaakt. Al was het maar om hem te kunnen laten zien wat hij als baby heeft meegemaakt. De eerste twee maanden was het lastig om Adam te voeden. Dat deden we met een speciale langwerpige speen, zodat de melk niet in zijn neus kwam en om te voorkomen dat hij stikte. Na drie maanden onderging hij zijn eerste operatie, die uren duurde. Adams lip werd dichtgemaakt en zijn neus werd normaal. Het was alsof ik een ander kind terugkreeg. Bij de tweede operatie is zijn gehemelte dichtgemaakt, waardoor hij pap, fruit en groente kan eten in plaats van alleen maar melk. Sindsdien eet hij alles en is hij eindelijk lekker op gewicht gekomen."

"Dat mijn moeder vond dat ik geen foto's van *Adam* moest maken zoals hij eruitzag, heb ik nooit begrepen"